

gen og Folket paa en ganske eiendommelig Maade sammen. Vi have havt Gnevoldskonger i 150 Aar og derover, og under dem har der efterhaanden udviklet sig en Maade at pensionere paa, som vist, naar man seer ret til, ikke er grundet paa noget af de kjendte Principer og Systemer for Pensionering, som i de senere Aar ere blevne opstillede og som ogsaa her ere omtalte, men som fra først af var grundet i Deeltagelse for gamle troe Tjeneres Stabne og Omsorg for deres Fremtids Vel, indtil de kunde naae til Graven. Og denne Deeltagelse og Omsorg fandt desuagtet i vore souveraine Kongers Hjerte en saa varm Talsmand, at, skjøndt de havde ubundne Hænder som ingen Anden, kunde de dog ikke beslutte sig til med dem at underskrive et Afslag, hvor den mindste Rimelighed lod sig tænke for det Modsatte. Dens Følge var det derfor, at, efterat nogle Embedsmand, som havde været i Hans Majestæts Tjeneste, havde faaet Pension, nænnede man ikke at nægte Andre den, nænnede ikke at stufte det Haab, som disse Exempler atter vakte hos Andre og saa fremdeles, indtil Pensioneringen naaede et Omfang og en Grad, om hvilken der vistnok ikke her i Danmark kan være to Meninger, og med Hensyn til hvilken vistnok Alle ville være enige med mig i at sige, at det gik for vidt med, hvad der i saa Henseende skeete fra de souveraine Kongers Side, idet de lode sig lede af Ønsket om, ikke at stufte Haabet hos Nogen af deres Tjenerne, men at sørge for Enhver, der havde staaet i Berøring med deres Tjeneste, og idet de derved førtes til et Punkt, hvor deres Fremgangsmåde kom til at blive næsten altfor trykkende for Skatteyderne. Ogsaa er der nu foregaaet en Forandring, hvorved Mand, som ere valgte af Folket og valgte under en stærk Bevægelse i Europa i det Hele og i vort Fædreland isærdeleshed, — en stærk Bevægelse, der netop ogsaa gaaer ud paa at rette de Misgreb, som i den nævnte Henseende vare begaaede fra foregaaende Regjeringers Side — ere komne til at forhandle denne Sag. Og det Første, som saa skeer, det er, som den høitærede Finansminister ganske rigtigt har udtalt det, at vi ere i Begreb med at vedtage en

Pensionsslov, der er Embedsstanden meget gunstig, en Pensionsslov, om hvilken jeg idetmindste for mit Vedkommende frit vil sige, at jeg mener, den bringer den danske Embedsstand et godt Stykke videre i denne Henseende, end den hidtil har befunden sig.

Tænker jeg mig nu, at der maa svares omtrent saaledes paa Spørgsmaalet efter, hvad Skatteyderne ville dømme om Vedtagelsen af den foreliggende Pensionsslov, saa ligger et andet Spørgsmaal mig saare nær, det Spørgsmaal nemlig, hvorledes jeg da vil stemme i denne Sag, og, naar jeg strax har besvaret det ved at erklære, at jeg agter at stemme for Loven fra Først til Sidst, hvorledes jeg da vil forsvare det for mig selv. Og derom tør jeg maaskee i nogle Døgn udtale mig. Det kommer nemlig deraf, at med den nye Statsforfatning, vi have faaet, er der gjort et Anløb til en kjæf og fri Bevægelse og vel ogsaa en stærk Bevægelighed i vort Fædreland for Fremtiden, saa det i den Henseende synes at ville blive til noget ganske Andet iblandt os, end hvad vi hidtil have kjendt. Og under saadanne Forhold, under de Kampe, som nødvendigtvis derved maae fremkomme, kan jeg ikke forestille mig det anderledes, end at det er ubetinget nødvendigt at gjøre Alvor af, hvad Grundloven har lovet Embedsstanden, navnlig ogsaa med Hensyn til Pensionsvæsenet og saaledes at gjøre Alt for, at Embedsstanden i det Hele virkelig kan faae den Følelse af Sikkerhed og Uafhængighed, med hvilken den i sit store Fleretal, idetmindste forsaavidt dens eget Udkomme og dens Nærmestes umiddelbare Vel angaaer, vil kunne og bør kunne see nogenlunde roligt til, om endogsaa Ministerstifter. — hvad jeg ikke onsker eller haaber, — skulle blive saare hyppige her i Landet, om endogsaa Stemningen i Thingene, som efterhaanden træde sammen skulde verle overmaade stærkt, see roligt til, fordi den under alt dette har al rimelig Sikkerhed for, at den enkelte Embedsmand ikke enten af nogen Minister uden Grund skal berøves sin Stilling og sin Virksomhed, selv skydes tilside, og maaskee faae tilkastet en Haandfælling, eller paa den anden Side skal være nødt til at beile til Gunst hos en eller flere af de folkevalgte Rigsdagsmænd, nødt til at søge sig Gunst maaskee ikke